

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννιάτα πέντε,
το Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηοδ» άνελλιπη
προς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τέσσαρες μινός Φλεβάρη.
πάρε τούμπανο και βάρει.

Τετρακόσια λογαρίζω, ένενήκοντα κι' έπτά,
άκατάληπτα συμβάνα κι' εις πολλούς καταήληπτα.

Μασκαράδων νύξ τρελλή 'όσθ' ζιουτζέ τοφ Φασουλής.

(Είς του κυρίου Φασουλής το έξκουσμένο σπήτι
κακό μεγάλο γίνεται από τους μασκαράδες,
κι' ό πλούσιος συμφύρεται μετά του φωμιάθη
και το καθένα λαδικό με ντιοτεγκί κυράδες.)

(Τουρλού τουρλού φορέματα, τουρλού τουρλού μουτσούναις,
κουδούνα και κουδούναίς,

καριό και κερυόδες, μαριόλοι και μαριόλαις,
και σερανάδες άντηγούν μαζί με μπαρκαρόλαις,
κι' ό Φασουλής σάν εύγενής τους πάντας περιβάλλει
κι' όλους τους υποδέχεται με τρόπο ντιλικάτο,
και πίσω του βαστάζοντας ύποψηρίου κάλητη
τους μασκαράδες προσφωνεί μ' αυτά τά παρακάτω.)

Ό Φ. — Γιά το μασκαράλίκι σας κι' έρίτες σας συγγιχίω
κι' όλους κυντάζω γύρω μου μετά πολλής χαράς...
και όγως της μουτσούναις σας να βγάλετέ σας έξω,
γρωρίει κάθε μασκαρά ό πρώτος μασκαράς.

Την μάσκα του τήν ψεύτικη καθίνας άς πετάξη
και μόνον με τήν φυσικήν άς με καλοκυτάξη.

Όταν αύτην τήν φυσικήν τήν βλέπω να δακρύξη
με τόσους μορφασμούς,
όταν το λάλον στόμα της άκούω να γκαρίζη
για πατριωτισμούς,
τότε θαρρώ πραγματικώς πώς είναι κερναβάλλει
κι' ή φυσική μουτσούνα μου χαρμόσυνος προβάλλει.

Τό προσωπίον το πλαστόν παραπολύ μ' άδικησε
δοσάκις μασκαρεύτηκα,
όλους με μούτρ' άληθινά ή φύσις μας έπείρισε
κι' ήμαίς φορούμε ψεύτικα,
όπου ζωή δέν φαίνεται και κίνησις και όράσις,
μηδέ χορτάτων μορφασμοί και νησιτικών έκφράσεις.

Τά προσώπεια τάληθη έκφράζουν πολυτρόπως
κάθε χαράς μας είδος,
αυτά κινούνται κι' ένεργούν και κλαίν άδικαιόπως
τήν τύχην της πατρίδος,
κι' από τά τόσα άσκηρα ποτίζεται ή γη
κι' άπλούται δένδρον άγλαόν βλαστήσιως πλουσίας,
κι' ύπό τους κλάδους του κι' έγω σπιάζωμ' έν σιγή
χαίρων άσφάλειαν ζωής, τιμής, περιουσίας.

Γνωρίζω, μακαράδες μου, και τὸν μικρόν κι' ἀνώτερον, τὸ προσωπίον τὸ νεκρὸν τὸ ζωντανὸν δὲν κρυβί, κι' ὁ πατριώτης φαίνεται ἤλιου φαινότερον κι' ἂν μὴ μουντζούρις τηγανιστὸ τὰ μούτρα πασαλείβι.

Ὅριστέ 'στὸ σπῆτι μου... ὄλους ἀνεξαίρετους σὰς δίχουμι κι' ἴριτες, κι' ἀφοῦ εἰν εὐκολύνουμι νὰ ὄσω μῆτε μπάλο κωδὸς εἰς ἄλλα χροῖνα, ὡς ὑποψήριος κι' ἴγω 'στὴ μέση σας προβάλλω μ' Ἑληρίας και μὴ Κερδόνικ, και πρόνραμμα τοιχοκλώ και τὸ μουστάκι στέρησ και δίχουμι 'στὸ σπῆτι μου κι' ὄσους δὲν ἔχουν ψῆρο.

Ὅς τετριμμένους και κοινοὺς τοὺς μπάλους τοὺς ἀφήκα και σήμερα πρωτότυπον μακαράλτικι βρῆκ, εἰς ἄλλους μὲν κοινοτάτον, ἀλλὰ γιὰ μένα νίον, κι' εἰς τοῦτο τώρα προσκλώ τὸν Δῆμον Ἀθηναίων.

Ὅριστέ μὲς 'στὸ σπῆτι μου νὰ γίνη πανηγύρι κι' ἂν ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τὸ πλῆθος δὲν χωρή, παρκαλώ νὰ μπαίνετε κι' ἀπὸ τὸ παραθύρι κι' ὁ νουκκύρης τοῦ σπητρίου γι' αὐτὸ σας συγχωρεῖ.

Ὅτι καθίνας ἀγαπᾷ εὐθύς ἄς τὸ γυρέη, ἴγω σας ἔγω πάντοτε μὲς 'στῆς καρθίας τὰ φύλλα, κι' ἂν μέσα 'στὸ σκλόιν μου ζῆτήνη νὰ χαρήση και μὴ μὲ τὰ κουρέλια τῆς κι' ὁ ζῆλινη γαμπάλα, ὁ Φασουλῆς ὁ ζῆλιος δὲν θὰ τὴν ἱμπεδίση και μὲ τοὺς γκαμηλιάρηδες ἐλευθερ' ἄς πηδῆση.

'Στοὺς πατριώτας τοὺς πλαστοὺς και τοὺς παραχαράκτας σὰν ὑποψήριος ἀγνὸς ἐξάψαλμο διαβάζω, κι' ὑπὲρ τὸν ψηφορῶν μου ὀακρῶν καταρράκτας ἀπὸ τοὺς ὀακρυγόνους μου ὀάνας κατεβάζω.

Παραμυρίστε, βρε παιδιὰ, νὰ κλάψω τὴν πατρίδα, κι' ἂν τῶν ὀακρῶν ὁ κρονὸς στερίψη παρ' ἔλπιδα, κι' ἂν μῆτε τὸνα μάτι μου νὰ κλάψῃ δὲν ἔμπορεῖ και τὸν πολύτιμον καιρὸν ὀάκρυτους τὸν ἄνω, ζητώ κι' ἀπ' τὸν Χαρίλαο κι' ἀπὸ τὸν Θεωδωρῆ κι' ἀπὸ τὸν Ράλλη μερικὰ κι' ἀπὸ τὸν Καραπάνο, κι' Εὐφράτην ἀτελείωτον μ' ἔκεινα σχηματικῶ και μὲσά σας βαπτίζω.

Παραμυρίστε, βρε παιδιὰ, και μ' ἐπιναξ τὰ κλάμματα... νὰ κόκκινια και πράσινα και κίτρινα προγράμματα, κι' ὑπόταν ἔλθῃ σὺν Θεῷ τῆς ἐκλογῆς ἡ φούρις κι' ἄλλα θὰ βγῶν προγράμματα μὲ χρώματα καινούρια.

Πελύχρωμος και περδαλὸς προκίπτω Ριγκολίτος κι' Ἀύλιο-Ρομπταγᾶ, μὰ τίποτα παραένο νὰ βγῆ κι' ὁ Περικλῆτος 'στὰς νίεας ἐκλογᾶς.

Ὄγω! πὺς δὲν τριλιάνουμι... σὲ τούτη τὴν φουρτούνα βγαίνω μὲ κλίπη μακαράς, ἀλλὰ χωρὶς μουστῶνα... δὲν θέλω μούτρα ψεύτικα χαλᾶστρα νὰ μὲ κάνουν, τὰ φυσικὰ μὲ φθάνου.

Ζήτω... φυσᾶ τὸ πῆρο, βροντᾶ κι' ἡ κλαπαδόρα, τὸ πῆρο και τὸ μπᾶσο... τῶν μακαράδων Βασιλεὺς χειροτονουμι τώρα, βαράτε νὰ παρᾶτω.

Μὲς 'στὸ ρουθῶνι τῶν πολλῶν και τῶν ὀλιγῶν μπαίνω, κι' ἐνὸ κανίνας τὰς ἀρχὰς τοῦ Φασουλῆ δὲν ἔξουρι παλᾶττος ἀποπροβῶσις ἀπὸ τὴν κλίπη βγαίνω χωρὶς ν' ἀλείψω σὰν και σας τὰ μούτρα μου μ' ἀλευρι.

Δίχουμι μὲς 'στὸ σπῆτι μου και ντίερα και νταούλια, κι' ἀπάνω 'στῆς γαϊδάρας του τ' ὀδύνατα καπούλια ἀνάποδα καθίστε τὸν βουλευτήν τὸν μέλλοντα θέλοντα και μὴ θέλοντα, κι' ὄλοι φωνάζετ' Ἐλελεῦ, τῶν μακαράδων Βασιλεῦ.

(Ἐρχεται κάποιος μὲ κερὶ και τράχει κι' ἔρουεφ κι' ὁ Φασουλῆς ὁ πονηρὸς τοῦ λέγει σιγαλά :)

Φ.—Ἐὐ ποῦ ψάχνεις 'στὸν σερῶν τῶν μετμηρισιμῶν μὲ πρόσπονον ὀλιμῶν, ξίρω ποῦς εἶσαι, πὺς σὲ λέν, ποῦς εἶναι ὁ καιμῶς σου... γυρεῖεις νάβρης ἄνθρωπον γιὰ τὸν συνδυασμὸ σου.

Ναι μὲν Σωτήρας λέγεται, ναι μὲν Σωτήρας εἶσαι, ἀλλὰ μὴ ψάχνῃς ὀικια και τὸ κερὶ σου ὄθους. Ἄν δὲ περῆς γιὰ μᾶστορης ἐκ τῶν πολὺ σπανίων κι' ἂν τῶσους ἐκατᾶρες συνδυασμοὺς δανείων, σὲ βεβαίως πὺς σήμερα μ' ὄσον κι' ἂν βάλῃς κόπον δὲν θὰ σκαρώσης εὐκόλα συνδυασμοὺς ἀνθρώπων.

Εἰς ὀακρῶν σπαρρακτικᾶ, Σωτήρα, μὲ νίεας, μεγάλα τὰ μαρτύρια, πολλὰ τὰ ζαρικὰ σου, κι' ἀφοῦ γιὰ σίνα βοηθὸς δὲν ἔρχεται κανεὶς ὁ Περικλῆτος πθιανὸν νὰ μπεῖ 'στους ἔνδοκα σου.

(Ἐνα βαπόρι φαίνεται και σκούζειν ἔργα μὸλα κι' ἀπὸ πολλοὺς περιπαθῆς ἀρχίζει μακαραρόλα.)

Ἐργα μὸλα, ἔργα λίσια... τράλα λάλα τραλαλό... φεύγεις φεύγεις, Θεωδωράκι... κατινῶσο σου καλό. Τὸν μικτὸν συνδυασμὸν σου καθὲ ὄμα τραγουδεῖ και τραβᾶς τὸν Θεσσαλία μὲ βαπόρι τοῦ Γουδῆ, και φωνάζει τῶν ἔγθρων σου και τῶν φίλων σου τᾶσκέρι : «τὸ γουδὶ τὸ γουδῆρι.»

Ὅχι πλέον Ναπολιῶν τῶν ἀνίμων νικητῆς, τώρα πῆς 'στὴν Θεσσαλίαν ὡς Μεσοσίας λυρωτῆς, και σὺ λὲν μικροὶ μεγάλοι : εχαῖρε γίρο τοῦ Μωρηᾶ, σὺ μὰς ἔδωσες μὲ μῆρα τὴν γλυκαῖα μας ἑλευθεριὰ μὲ τὰ λόγια τὰ ζυδάτα ποῦτες τότε, Θεωδωρῆ, μῆρὸς 'στὸν Βίσμαρκ, τὸν Σουβάλωφ, και τὸν Λέρδο Σουλ [σούρι].

Ἐργα μὸλα, ἔργα λίσια... ταξιδεύεις ἐρι πάλι και ὄρσιζεις τὸν λαίμῳ σου μὲ σαμπάνιες τοῦ Τοπάλη. Τούτος φρόντισε νὰ πάρῃ 'στὸ ταξιδιὸ σου κομπάνια τὴν καλλιτέρα σαμπάνια.

Θάλασσα, σιδάσου λίγο τῆς λευκαῖς του τῆς μπαρμπίταις
καὶ μὴ δόλου τὸν ζαλίσις κί' ἀρχίσις τῆς ρουκίταις,
καὶ χαθῆ σαμπάνια τόση 'στὸν ἀχόρταγο τὸν πόντο
κί' οἱ παράδες τοῦ Τοπάλη πᾶν ἀδικίως εἰς τὸν βρόντο.

Καραδοκίρη στάσου,
νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σου.

Βαπόρι, βαποράκι,
ὅπου τὸν Θεωράκη
μὰς πέρνεις τὸν μαριόλο,
σὲ βλέπω καὶ σιγῶ,
κί' ἂν εἶσαι γιὰ τὸν Βῶλο
'πὲς μου νάλλῳ κί' ἐγώ.

Μίς 'στὸ Βῶλο τὸ λιμάνι τὸ βαπόρι σταματᾶ...
Χαίρε χαίρε, λυτρωτά.

Μὴ τὰ βόγια βγαίνουν ὄλοι καὶ γυρεύουν μίς 'στὸν Βῶλο
τοῦ Μεσοῖα νάβρουν πῶλο.

Τάγκα τίγκι κί' ἡ καμπάνια... ποῖον δράμα, τί σκηνή!...
ὁ Τοπάλης προσφωνεῖ,

κί' ὁ μεγάλος ταξειδιώτης 'στὸν Τοπάλη ἀπαντᾶ
καὶ τὸ Πήλιον βροντᾶ,
καὶ μαθαίνουν οἱ Βολιώταις τὸ γιατί καὶ πῶς καὶ γιάντα
τοὺς λυθίρωσε γιὰ πάντα.

Κεραινόναται καθίνας ταπεινὸς τοῦ Θρόνου κόλαξ,
συγχερεῖ ' ἡ Θεσσαλία, ἡ τοσοῦτον ἐριβῶλαξ,
Χρυσορράξ ἀναβλύξει, ὅλα τώρα πᾶνε ντρίτα,
'πῆρε δρόμο σὰν καὶ πρῶτα ἡ γενναία ραθερίτα,
καὶ παχειὰ φουντάνουν στάχρα καὶ νερά κατακυλοῦν
καὶ πεντάμορφαῖς τὴν ψάλλον καὶ Νεραΐδες τὴν φιλοῦν.

Εἶδες τὸν Θεωράκη;
τὸν εἶδα... μὲ σπουδῆ
μίσα 'στὸ Βαποράκι
ἔμπηκε τοῦ Γουδῆ.

Τὸν χαίρετοῦν εἰ φίλος
μὲ τόσα χωρατὰ,
κί' αὐτὸς μὲ τὸ μαντύλι
τοὺς ἀποχαίρετᾶ.

Και τὸν χαιρετισμὸ τοῦ
ἱσταθῆκα νὰ ἴδω
μὲ τὸν συνδικασμὸ του,
ποῦ μὰς ἀφῆκ' ἰδῶ.

Μετίωρος ἐπίτα
ὁ γέρος τοῦ Μωρηθῆ,
κί' ἔπαζαν κλαρινέτα
καὶ φλυαγιλχορὸν βαρεθῆ.

Δὶν κλαίω τὰ κλαρίνα,
δὶν κλαίω τοῦ Τοπάλη
τὸ νέκταρ τὸ γλυκὺ,
ὅσο ταυτῆ ἐκείνα,
ποῦ θὰ γυμίσουν πάλι
ἀπὸ ρητορικῆ.

(Ἐν τῷ μίῳ τῆς ἀνάρκας καὶ τῆς τόσης ἀταξίας
ἰσορροπῆ παύσι κί' ὁ Ράλλης κί' ὁ Θανάσης Εὐταξίας,
καθβαλάρης κορδαμένος σ' ἕναν εὐρωστο ντουφῆ,
καὶ τοῦ ψάλλεται καντάδα μ' ἕγον πλάγιον βαρῦ.)

Τώρα πλέον, ποῦ καθβάλα δὶν κρατιεὶ τὴν Ἐξουσία,
μὲ σπιρουνά καὶ μὲ μπότσαις τὸρριξίς, σ' ἕτην ἰπασσία,
καὶ πηγαίνεις σ' ἅτ' Πατήσια,
ποῦ τραβῆ ὁ δρόμος ἴστα,
καὶ πηγαίνεις σ' ἅτ' Σιπόλια
καὶ κυττᾶς τὰ περιβόλια,
καὶ γαλοπ ὅπ ὅπ σαλτάρεις
σάν ἰπότης καθβαλάρης.

Πόνειος σβάρνα ὅποιον τύχη, σ' ἄλλοι σου βάζεις νέφτι,
καὶ μὲ φόρα σ' ἅτ' κερτόσσαι καὶ σ' ἅτ' κάρρ' ἀπάνω πέρτι.
Καὶ πηδώντας ἀνοκάτω
τὸν ντουφῆ σου τὸν βαρεθῆτο
γιὰ Τρικούπη τὸν θαρρεῖς,
καὶ γεμάτος ἀπὸ φρικὴ
μὲ πιστοῖο κερτουσάικι
σ' ἅτ' καπούλια τὸν βαρεῖς.

Κί' ὄλ', ἰπότη κορδαμένε,
σάν σὶ δ'οῦν μὲ τρῶμο λένε :
«βάρδα μπῶσις γιὰ νὰ περάση
ὁ ντουφῆς τοῦ κὺρ Θανάση.»

(Ἐνὸς μὲ χάριν ψάλλεται ὁ νέος καθβαλάρης
κῆπος σ' ἅτ' ὄλα μπαινίει
μαγάλος, μακροσρόνδουλος, κμηλοπερπατάρης,
ποῦ Πρόδοον σημαίνει.)

(Καθεὶς ἔμπρός του φαίνεται σπιθαμιαῖος νέος
κί' ὁ Φασουλῆς περιέρχεται πηγαίνει νὰ τὸν ἔβῃ,
κί' ἔξαφν' ἀποκαλύπτεται ὁ δῖος Καραπαῆνος
κί' ὁ Περικλιτὸς ὁ χαζὸς μὲ νέφτι τραγουδεῖ :)

«Πῆδα, κυρῆ νταρνάντα, καὶ πορτοκλί φέρψε,
καὶ γρήγορα σ' ἕτην Ἄρτα συνδικασμοῦ πλάξερψε...
γιὰ τὸν Παγῶ, Σουσοῦ μου, χάσκα καλά τὸ στόμα σου,
πᾶρε κί' ἐμὲν' ἂν θίλεις γιὰ στολισμὸ σ' ἅτ' κόμμα σου.»

(Ἐρχονται πρῶην Ἰπουργοὶ καὶ πρῶην Βουλευταὶ,
ἀλλὰ καὶ τῶν Δυναμένων οἱ φίλοι Προσβουτῆ,
κί' ὁ Χοενλόε σὺβχρος προσέρχεται ἐκεῖ πέρτα,
ποῦχει τὸν Καγκιελῆριον τῶν Γερμανῶν πατέρη.)

(Κί' ὁ Φασουλῆς τὸν Πρίγκηπα θερμῶς παρακαλεῖ
σ' ἅτ' μετ' ὀλίγον ἐκλογᾶς νὰ τὸν ὑποστηρίξη,
ἀλλίως ἔναι βίβλαιος κί' ἡ μέλλουσα Βουλὴ
πῶς σάν τὴν πρώτη κανονιὰ σ' τοὺς Γερμανοὺς θὰ ρίξη.)

(Κί' οἱ Πρίγκηπες τῶν Ἀθηνῶν κί' ἡ Πρίγκηπέσσαι δλαίς,
ποῦ μίσι' ἀπὸ τῆς μάσκαις τῶν μοσχεβολοῦν σάν βιβλαίς,
τὸν Χοενλόε μὲ φωνάσι τὸν περιτριγυρίζουν
καὶ λέν πῶς τὸν γνωρίζουν,
κί' ἀρσενικὸς καὶ θηλυκὸς δὲν ἔμεινε κνεῖς,
ποῦ καὶ μ' αὐτὸν τὸν Πρίγκηπα δὲν β'γῆκε συγγενῆς.)

(Ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ, γιὰ μασκαρεῖται μόναν,
φθάνει μὲ μίαν γόνδολα σάν ἄλλη Βενετιάναν,
παρ' ὄλης δὲ κωλύεται τῆς ἀριστοκρατίας
καὶ κατανατῆ τὸ σπῆτι τῆς Παλάτι Βενετίας,
καὶ πέρτουν καταπάνω τῆς μουκιτα σάν βροχῆ
κί' ἔν' ἄσμα μωριφῶνον σ' ἅτ' μίγαρον ἤχει.)

—Χαῖρε, Δίσποτα μεγάλε μὲ τὸ στόμα τὸ θρασύ...
ὑποφῆρος ἐρίτος ἐμφανίσειςαι καὶ σὺ.
Μασκαρεῖς τῶν μασκαρεθῶν ἑμλεῖς μὲ λόγχι σκέτα
καὶ σ' ἅτ'ν γαχρὸν ἀριστοκρατῆ καὶ σ' ἅτ'ν πρόστιγο φεσά...
δὲν σοῦ ρίχουμε φασούλια, δὲν σοῦ ρίχουμε μουκιτα,
μὰ σὶ ρίνομε καὶ φῆρους καὶ σφαιριδιὰ χρυσά.

—Ἄν ἡ κἀλλη σου νικήση σ' ἅτ'ν σωτήριον ἀγῶνα
ὁ κβεθῆς θὰ γίνῃ Δόγης, καθεμὲν θὰ γίνῃ Δόνα,
καὶ γερῆ θὰ καταφῆρῃ σ' τοὺς προστιγίους χατσουκιά
τυλιγμένους σὲ μίαν ἄσπηρ ποκαμῖσα νικητικῆ,
καὶ τὰ χέρια θὰ σηκῶσουν μασκαρεθῶν σεβαστῶν
μασκαρινῆς ἰπποσύνης ἐμμοσκῆρευτον βλαστῶν.

—Σκέπασε τὰ μούτσουνά σου μὲ μούτσουνα τῆς τιμῆς
ὅπως κἀνομα κί' ἐμεῖς,
τὴν ἰσχύν τοῦ ποδογῆρου εἰθεῖς πάντοτε καὶ τίμα
κί' ὄσους πάντα δημοσίως καὶ κρυφά τὸν θυμηλιτῆ σου,
καὶ ξεφώνιζε καὶ γράφε τὸ κοινὸν ἐκείνο ρῆμα :
«ἄλλα τρία, μὲ καὶ κἀπῆα τὴν ἀμάκα σχηματίζου.»

—Ἰπ' αὐτὴν σου τὴν σημαίαν, Ἐξοχότατε καὶ Δόγη,
θ' ἀλλάξουν νύκτα μέρα εὐγενεῖς καὶ σκυλολόγι,
καὶ θὰ βλέψῃς ἕναν κί' ἄλλον παστρικό ταξανκογλυφτῆ
μπῶσι σ' ἅτ' πόδα σου νὰ σκίρτη,
κί' ὄλοι τριβῶντας τῆς μύτας μὲ σ' ἅτ' τρῆπιμο σου χαλί
θὰ σὰς λένε : «χαῖρε, Δόγη, χαῖρε, Δόνα—Φασουλῆ.»

(Τοιαῦτα κί' ἄλλα ψάλλονται μ' ἐγκώμια κί' ἐπαινῶσι
κί' ὁ Δόγης ὑποφῆρος, παρᾶποτε γλυκὺς,
ὄλους καθυψηγῆρωσι τοὺς μετμηρισμοῖς
μὲ τὸ ρεβῆλ ποῦ τουσταίλαν ἐκ τῆς Ἀμερικῆς.
Ἄλλ' ἔρτουμε κί' ἡ Δόνα τοῦ τὰς Δόνας τὰς ἰγκρίτους
καὶ μ' ἐντυπώσεις ἐφῆραν λαμπράς κί' ἀλημονήτους.)